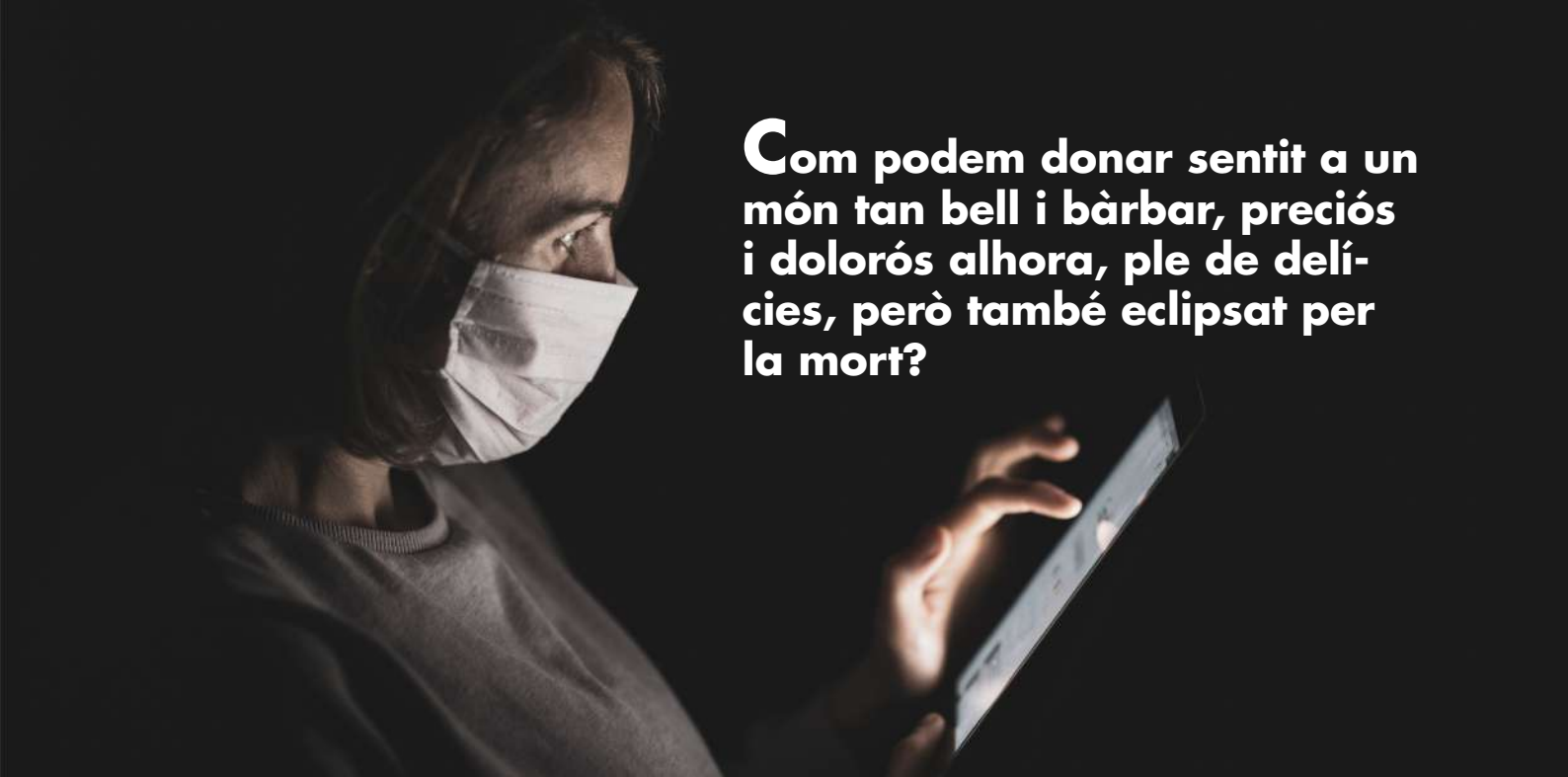

5 ASPECTES SOBRE ELS QUALS EL CORONAVIRUS ENS OBLIGA A PENSAR.

Michael Ots

Església Evangèlica
Baptista de Gràcia
eebg.cat
contacte@eebg.cat

Com podem donar sentit a un món tan bell i bàrbar, preciós i dolorós alhora, ple de delícies, però també eclipsat per la mort?

És notable la rapidesa amb què ha canviat el món. Qui hauria dit que alguna vegada estaria tan emocionat com ho vaig estar ahir en trobar, finalment, un paquet de quatre rotlles de paper higiènic Andrex al supermercat del barri.

Molt més greu és la manera en què aquesta pandèmia ens està afectant a tots de maneres diferents. Recentment, he sabut de dos amics que han hagut de cancel·lar les seves noces. Uns altres amics acaben de perdre la seva filla a causa d'un càncer sense tenir la possibilitat de celebrar un funeral digne a curt termini. Un altre ha estat acomiadat i no disposa de mitjans per pagar el lloguer. Un altre té una filla que està greument malalta de coronavirus.

Cadascun de nosaltres té històries de com les nostres vides i les vides dels que estimem s'han vist greument afectades, i tot a causa d'un virus microscòpic que no podem veure.

Aquests esdeveniments inesperats i sense precedents no poden evitar fer-nos reflexionar... i com la major part de món, durant el confinament tindrem molt de temps per fer-ho.

1. El coronavirus ens fa pensar en el nostre món

Ahir vaig anar a fer un volt amb bicicleta. Era el primer dia de primavera càlid i assolellat. Els ocells cantaven, els narcisos grocs -en plena floració- brillaven a banda i banda de la carretera, el perfume de les flors surava en l'aire, i el riu proper brillava sota la llum del sol. Tot semblava tan perfecte i, per un moment, feia la impressió que tot estava en harmonia en el món. Però no era així.

Mentre tornava a la ciutat en la bicicleta per un carrer principal desert, totes les botigues i bars estaven tancats excepte el supermercat, el que em va recordar la realitat en la qual vivim actualment: un món on un petit virus ...

Quan pensem en la natura, sovint pensem en allò que és bell i benigne, però és per oblidar que la naturalesa no només inclou la primavera i el sol, els arbres i els rius, sinó que també inclou els terratrèmols i els tsunamis, els càncers i els virus. Com podem donar sentit a un món tan bell i bàrbar, preciós i dolorós alhora, ple de delícies, però també eclipsat per la mort?

Una explicació pot ser que així són les coses i no hem d'esperar res diferent. Hem arribat a l'existència simplement com el resultat d'un procés que ha eliminat els febles en favor dels forts, i això és només una continuació d'aquest procés. En quin sentit podem dir llavors que això és 'dolent'?

No obstant això, no és així com pensem la majoria de nosaltres. Afortunadament, hem vist a societats unir-se per mirar de protegir i tenir cura dels més febles i vulnerables. Sembla que tenim la creença inherent que ells també són importants i valuosos. Però, com hem arribat a aquesta conclusió, certament no sembla sorgir com una conseqüència natural de l'evolució per si sola.

Una de les coses que trobo tan atractives de la fe cristiana és la manera en què sembla explicar l'esdevenir del món a mesura que l'experimentem. Certament, no respon a totes les meves preguntes i planteja moltes qüestions inherents a la fe, però sembla proporcionar una història que té sentit de la realitat.

La història bíblica dona sentit a la bondat del nostre món

Revela que és la creació deliberada i bona de Déu mateix. Per molt temps que hagi emprat i sigui quin sigui el mitjà que Déu hagi fet servir per aconseguir-ho, podem dir que la naturalesa, com originalment es pretenia, era bona. La locució que es repeteix al llarg del primer capítol de la Bíblia és que allò que Déu havia fet era 'bo'.

La Bíblia també dona significat al sentit del valor que dipositem en cada vida humana

La humanitat és descrita com a feta a imatge de Déu. Això no vol dir que físicament ens asseblem a Déu, sinó que reflectim algunes de les seves característiques, que podem relacionar-nos amb Ell i, en conseqüència, cadascú de nosaltres té un valor intrínsec. La nostra importància no prové del que podem fer o contribuir a la societat, sinó del que som. Després de tot, som éssers humans i no només 'ments'! **Aquesta idea del valor humà que es desprèn d'estar fets a imatge de Déu ha donat forma al subconscient de gran part del nostre món, i explica per què pensem que els vells i els joves, els febles i els vulnerables, són igualment mereixedors de dignitat, respecte i cura.**

La Bíblia també dóna sentit al desastre del nostre món

Tot i que el món en el seu origen era 'molt bo', la Bíblia ens diu que alguna cosa ha anat malament i no funciona com hauria de fer-ho. Però, què ha fallat en aquest món?

Algunes persones religioses s'afanyen a explicar totes les calamitats globals i els desastres naturals com el judici específic de Déu sobre els actes concrets d'algunes persones determinades. Si bé existeixen precedents en la Bíblia -intentem llegir la història de l'Èxode-, no hem de córrer a assumir que aquest sigui sempre la causa, tal com posa en clar el mateix ensenyament de Jesús.

No obstant això, malgrat que aquests desastres poden no ser el resultat d'un acte específic, la Bíblia diu que sí que són d'alguna manera la conseqüència de viure en un món que ha girat l'esquena a Déu. La història bíblica explica com el conjunt dels éssers humans s'ha allunyat del Déu que els va crear i de resultes res funciona com cal. La Bíblia descriu aquesta actitud com el pecat. Un filòsof va definir el pecat com la propensió humana a arruïnar les coses. El pecat, com un virus, ho ha infectat tot. No solament les relacions humanes es veuen afectades, sinó que tot el cosmos d'alguna manera també es veu afectat.

Això, per descomptat, planteja moltes preguntes. De quina manera el pecat ha canviat el món de com hauria pogut ser? Els virus haurien existit encara en un món sense pecat, o no haurien tingut

el mateix impacte devastador? A aquestes preguntes necessitem aplicar un grau d'agnosticisme: no ho sabem.

El que sí que sabem és que aquest món en què vivim no és el mateix que va ser creat. Un escriptor bíblic descriu el món ara com a frustrat, gemegant, mantingut captiu per la decadència i necessitat d'alliberament. Un filòsof cristià parla del món com d'una ruïna gloriosa o d'una obra mestra necessitada de restauració.

La Bíblia explica la bondat de la creació, la vàlua de tots els éssers humans i el trencament que experimentem. Això no és tan senzill: alguna cosa ha sortit malament. Les coses no estaven destinades a ser d'aquesta manera.

La pandèmia ens recorda aquesta transgressió. De vegades, a occident és fàcil sentir-se immune a aquest fractura, perquè normalment afecta altres persones en altres llocs. No estem acostumats al fet que Europa sigui l'epicentre d'una catàstrofe global. Aquestes coses són una mena de senyal d'alarma per considerar la naturalesa del nostre món.

L'escriptor i pensador C.S. Lewis ho va exposar d'aquesta manera: "Déu ens xiuxiueja en els nostres plaers, ens parla a través de la nostra consciència, però ens crida en el nostre dolor. És el seu megàfon per despertar a un món sord".

2. El coronavirus ens fa pensar en la naturalesa humana

Aquestes catàstrofes globals tenen una manera de treure el millor i el pitjor de la naturalesa humana, tant l'altruisme com l'egoisme.

Hem vist meravellosos exemples de solidaritat humana a mesura que les comunitats s'han anat unint -metafòricament, no físicament- per oferir ajuda i suport a aquells que estan aïllats i sols. Resulta commovedor veure els italians cantant junts des dels seus balcons. A les finestres ha aparegut l'arc de Sant Martí com a símbol de l'esperança. Més de mig milió de ciutadans del Regne Unit s'han ofert com a voluntaris per ajudar el Servei Nacional de Salut en la seva batalla contra el virus. Ens commou el que veiem, volem fer alguna cosa per ajudar i marcar la diferència, i ens frustra un sentiment d'impotència contra aquest enemic ocult.

No obstant això, alhora hem pogut veure persones que emmagatzemen egoïstament quantitats ingents de rotlles de paper higiènic i altres productes, buidant les lleixes i deixant a d'altres sense subministraments essencials. Alguns, deliberadament, han desobeït els consells del govern i han seguit mantenint contacte físic amb altres persones de forma innecessària. És possible que no estiguin preocupats per contraure el virus -assumint que no suposa massa perill per a ells-, però les seves accions egoïstes poden haver dut a la mort d'altres persones més vulnerables.

Així com la Bíblia explica la nostra experiència del món, també descriu la naturalesa humana. No és només la creació física la que s'ha convertit en una 'ruïna gloriosa': també nosaltres. Creats a imatge de Déu, tots tenim vàlua i dignitat, i som capaços de grans actes de bondat i amor. Però, per haver-nos allunyat de Déu -qui és font d'amor i bondat- tots som menys del que hauríem de ser.

Donat que molts de nosaltres ens trobem vivint durant un període prolongat a prop de les nostres famílies, ens adonem que és difícil ser sempre desinteressats i amorosos. S'ha predit que no només hi haurà un 'baby boom' al desembre, sinó que també es produirà un augment de divorcis. Viure junts pot ser un treball dur, fins i tot amb aquells que estimem.

Quan reflexionem sobre això, ens adonem que no podem dividir el món entre el solidari i l'egoista com si hi hagués dues categories diferents de persones. En cadascú de nosaltres hi ha la capacitat de ser d'ambdós tipus. Com canta en Chris Martin de Coldplay: "Soc part de la cura o part de la malaltia?". En els nostres millors moments volem allargar la mà i marcar la diferència per ajudar els altres, però de vegades el nostre propi egoisme i desconsideració també poden ferir-los.

No només necessitem salvar-nos del coronavirus: també necessitem salvar-nos de nosaltres mateixos, del nostre propi egoisme, de la nostra cobdícia i, sovint, del nostre comportament autodestructiu. Per això la fe cristiana és tan atractiva. El cristianisme no només brinda bons consells per poder viure millor, sinó que ens dona bones notícies per al nostre alliberament. El nostre problema no és que de normal no sapiguem com viure, sinó que no podem viure d'aquesta manera, per molt que ho intentem. Jesús va dir una vegada: *"Tot aquell qui pecca és esclau al pecat, però si el Fill (parlant d'ell mateix) t'allibera, seràs realment lliure."* Jesús diu que tots nosaltres estem captius per la força autodestructiva del pecat, però Ell és qui pot alliberar-nos del seu control sobre les nostres vides.

Feliçment, al centre de la fe cristiana es troba l'oferiment tant del perdó com de la transformació. A la vida de Jesús veiem l'exemple perfecte de vida desinteressada: el nivell al qual hem d'aspirar, però que mai arribarem a assolir. Però com algú va dir: "Jesús no va venir a donar-nos la culpa sinó a rescatar-nos". En la mort de Jesús trobem els mitjans pels quals podem ser perdonats. Jesús va escollir, acceptant humilment i voluntàriament, el camí que el va conduir a la crucifixió en una creu romana, i en fer-ho va carregar amb tota la maldat a la qual ens condueix el nostre egoisme.

En els primers dies de la crisi actual, commovia veure imatges de tot el Regne Unit en peu, aplaudint com un sol home, al personal del seu Servei Nacional de Salut. Va ser un esclat massiu de gratitud col·lectiva als milers de persones que han estat treballant incansablement per ajudar els altres i que, en fer-ho, corren el gran risc de contraure el virus. Aquest sacrifici és, amb raó, digne de la nostra admiració.

El sacrifici de Jesús no va ser a risc de la seva vida, sinó a costa d'ella. De bon grat es va posar en perill sabent el preu que hauria de pagar, perquè aquesta era l'única manera que la malaltia del pecat al cor de la humanitat podia ser curada. De la mateixa manera com molts van subestimar el perill del coronavirus, és fàcil pensar que l'egoisme humà i la cobdícia no són massa importants. La mort de Jesús mostra com d'equivocats podem estar. El pecat condueix a vides trencades, relacions trencades, llars trencades i un món trencat, però també va portar a Jesús a ser 'trencat' i a morir a la creu per nosaltres.

Jesús va vèncer la mort. A través de la seva resurrecció, Jesús va revelar el poder de Déu que es troba a l'abast de tots aquells que confiaren en Ell. És un poder que pot renovar-nos i reconstruir-nos de dins cap a fora, i permetre'ns arribar a ser allò per al que vam ser creats, i qui, en els nostres millors moments, voldríem ser. Vol dir que l'egoisme és substituït lentament per la solidaritat, la cobdícia per la bondat, i la capacitat de ferir per la capacitat d'ajudar. És un procés evolutiu i encara no som qui ens agradaria ser, però també vol dir que no hem de ser aquells que una vegada vam ser. Podem canviar.

3. El coronavirus ens fa pensar en els fonaments de les nostres pròpies vides

Un dels desafiaments en la crisi actual és la forma en què els fonaments de les nostres vides han estat sacsejats. Els treballs són incerts, els mercats borsaris s'han desplomat, els estalvis s'han esfumat, els estudis s'han postergat. Hem estat separats físicament de moltes de les persones que coneixem i estimem. "No seria tan dolent -va comentar una persona- si almenys hi hagués algun esport per veure i distreure'ns de tot plegat!"

Aquests temps ens fan qüestionar on trobem identitat i seguretat en les nostres vides. Qui som quantes parts importants de la nostra vida ens han estat arrabassades? Sobre què estem construint les nostres vides i què ens queda?

Les nostres vides poden ser tan vulnerables com un castell de sorra abans de la marea que s'aproxima.

La realitat és que molts dels fonaments de les nostres vides són fràgils. Si el coronavirus no fa que es desplomin, l'edat, la mala salut o altres circumstàncies poden fer-ho en el seu lloc. Al final, tot allò sobre el que construïm les nostres vides s'ensorra amb el pas del temps d'una manera o altra.

Ser cristià no vol dir que aquestes àrees de la nostra vida no siguin importants: la família, els estudis i fins i tot l'esport, tenen el seu lloc i són importants. No obstant això, el que ens fa ser cristians és dotar les nostres vides d'un fonament final que res la faci sacsejar.

Arribar a experimentar el perdó i la transformació que Jesús ofereix, també ens porta a una relació amb Déu mateix. No és una religió obedient o un ritual avorrit, sinó una relació transformadora i meravellosa. Significa reconèixer Déu en tu a través de la vida, passi el que passi. No hi ha distància social per a Déu: pel seu esperit promet estar amb nosaltres sense importar el que passi. Innombrables cristians han trobat que això és una realitat quan han experimentat algun dels moments més obscurs de les seves vides.

Una relació amb Déu també ens posa en relació amb altres persones que també han experimentat aquest nou començament. L'església mai va ser destinada a ser un edifici, sinó que més aviat el seu propòsit és ser una comunitat. Així que, tot i que molts edificis de l'església estan buits i no són usats en aquest moment, moltes esglésies estan més actives que mai. Els grups comunitaris en línia proporcionen suport, oració i alè, i han estat un salvavides per a aquells que romanen aïllats a la seva llar.

4. El coronavirus ens fa pensar en la mort

Escrivint en el context de la Segona Guerra Mundial, C.S. Lewis va assenyalar encertadament que la guerra no augmenta la taxa de mortalitat -que rau inalterada- al 100%. Però comporta que algunes d'aquestes morts tinguin lloc abans del previst i ens fa pensar en el que normalment no considerem. Podríem dir que el coronavirus fa el mateix.

És difícil veure imatges d'esglésies i pistes de gel plenes de taüts i no reflexionar sobre la nostra pròpia mortalitat, i la dels qui estimem. Fins i tot sentint-nos bastant segurs de les nostres possibilitats de sobreviure al virus per causa de la nostra edat, sexe o salut, és gairebé segur que hi ha altres que coneixem i estimem pels qui realment patim.

Mentre tots podem passar fàcilment per la vida sense pensar en absolut en la mort, la pandèmia actual hauria de ser una parada en el camí per reflexionar-hi. Cap on es dirigeix la vida? És la mort la destinació final en el viatge de la vida, o és simplement una parada, un

trampolí cap a alguna cosa més? A mesura que ens enfrontem a la pèrdua d'amics i familiars volem saber: hi ha alguna esperança?

Moltes religions tenen algun tipus de creença en la vida després de la mort i a molts de nosaltres ens agradaria pensar que hi ha alguna cosa més. Però, com podem saber-ho? Tots nosaltres, els líders religiosos inclosos, ens aturem en aquesta disjuntiva, i en el millor dels casos, només podem tractar d'endevinar què -si existeix- pot haver a l'altre costat. Com podem estar-ne segurs?

Fins fa poc menys de sis-cents anys, ningú a Europa sabia què hi havia més enllà de l'extrem sud-oriental d'Àfrica. Aquesta part traïdora de l'Atlàntic era difícil i perillosa per navegar-hi i ningú havia estat capaç d'anar més enllà i tornar amb vida. Molts ho havien intentat i tots havien fracassat. No obstant això, l'any 1488 Bartolomeu Dias, un mariner portuguès, va aconseguir el que ningú més havia aconseguit: es va aventurar a anar més enllà d'aquest punt i va tornar des de l'altre extrem. Com a resultat, el nom del lloc va ser canviat i va deixar de cridar-se 'el Cap de les Tempestes', per passar a denominar-se 'el Cap de Bona Esperança'.

De la mateixa manera, el cristianisme afirma que Jesús ha solcat els mars de la mort i, miraculosament, ha tornat de l'altre costat. A diferència de tots els altres líders religiosos, va derrotar a la mateixa mort, i enmig de les tempestes ens pot donar esperança.

No hauríem de pensar en la resurrecció de Jesús simplement com una metàfora. De tornada a les primeres fonts (datades tot just dos anys després de l'esdeveniment), els cristians estaven convençuts que Jesús realment havia ressuscitat d'entre els morts, que la seva tomba estava buida, i que certament l'havien conegut. Era tan gran la força de la seva convicció que estaven disposats a morir per això. Per increïble que sembli per a les nostres ments al segle XXI -com de fet va ser per a les ments del segle I i d'aquells que ho van descobrir per primera vegada-, tota l'evidència apunta el fet històric de la resurrecció de Jesús i val la pena investigar-ho per nosaltres mateixos.

Si és cert, llavors vol dir que Jesús no té simplement una resposta al problema de la mort. Vol dir que Ell és la resposta. El qui ja ha derrotat a la mort ens convida a confiar en Ell amb la nostra pròpia mort.

5. El coronavirus ens fa pensar en la necessitat de tenir esperança

Una de les tendències en el moment actual és viure amb una dieta d'actualitzacions de notícies gairebé contínues. Vint-i-quatre canals de notícies i notificacions en el nostre telèfon signifiquen que podem estar contínuament actualitzats sobre les últimes evolucions del virus i de com es propaga. Si bé és òbviament útil mantenir-se al dia sobre què està passant, especialment perquè

ens afecta a títol personal, realment necessitem saber cada vegada que una celebritat dona positiu pel virus? Llavors, per què habitualment seguim revisant els nostres telèfons? Estem buscant l'esperança desesperadament? Volem que algú ens digui que tot millorarà o almenys entreveure algun raig de llum en l'horitzó que ens indiqui que les coses podrien canviar aviat. Totes les nostres vides han estat sacsejades d'una manera o altra i tots anhelem que això acabi. Quina esperança pot donar el cristianisme? Certament no garanteix que serem immunes al contagi pel virus: els cristians el pateixen i el contrauran com els altres. Tampoc promet que la pandèmia s'aturarà necessàriament aviat –si més no, no serà abans que es trobi una vacuna–. No és que l'esperança cristiana sigui menor que aquestes coses, sinó que, en un sentit, és més gran.

El cristianisme ofereix una esperança que passa per la mort mateixa. És la promesa que un dia aquest món decadent serà renovat i que els nostres cossos, sovint derrotats, algun dia podran ser alliberats per viure sense decadència, malaltia o mort. No és només una creença en una vida desencarnada després de la mort, sinó la transformació i renovació de totes les coses. Com va escriure J.R.R. Tolkien a *El Senyor dels Anells*: “Es tracta d'un dia en què tot el que és trist es tornarà fals”.

I aquesta esperança no és una mena de compliment d'un desig massa bo per ser veritat. Més aviat és bo perquè és cert, basat en la sòlida evidència de la resurrecció de Jesús.

El cristianisme no promet la fi immediata d'aquest virus actual, però manté l'esperança en l'arribada d'un dia en el qual tots els virus i malalties seran cosa del passat. Tampoc garanteix que no em posi malalt ni que aquells a qui estimem no morin, però sí que em promet que si conec i confio en Jesús, algun dia tindrè un nou cos que mai emmalaltirà ni tornarà a experimentar la mort. Aquesta esperança és real i marca una veritable diferència. Permeteu-me demostrar-ho amb dos exemples, un d'antic i un altre de recent.

Demostrant esperança

Si bé aquestes pandèmies globals ens semblen estranyes, certament no són inusuals quan mirem cap enrere en la història. Poc després de l'aparició de la fe cristiana fa dos mil anys, una sèrie de plagues van arrasar l'Imperi Romà amb efectes devastadors: fins a un terç de la població va morir. L'historiador social Rodney Stark va advertir un impacte sorprenent d'aquestes plagues en l'expansió de l'església.

En un moment en què s'havia produït un fort declivi de gran part de la població, l'església cristiana va créixer. Quina en va ser la raó? No va ser perquè els cristians fossin d'alguna manera immunes a la malaltia –perquè molts van caure malalts–, però va passar una cosa fascinant.

A diferència de moltes persones que en aquell moment únicament pensaven en la seva pròpia seguretat i van fugir de la zona infectada –sovint inadvertidament emportant-se la plaga amb ells–, molts cristians es van quedar on estaven i van cuidar d'aquells que estaven malalts. No

abandonar-los es traduïa en un major índex de supervivència. Però, a més de tenir cura dels seus, els cristians també es van fer coneguts per ajudar els altres, tot i córrer el perill d'arriscar les seves pròpies vides. Sovint aquesta mostra tan dramàtica d'amor sacrificial va convèncer els altres de la realitat de la fe cristiana i els va portar també a abraçar-la.

Rodney Stark llavors es pregunta: Com van ser capaços els cristians de fer això? Eren d'alguna manera més valents que la resta de la població? La seva resposta és un no rotund! El secret no era que els cristians fossin més valents i, per tant, més disposats a arriscar les seves vides, sinó que simplement, com tots els altres, estaven essent conseqüents amb les seves creences. Si creus que la mort és la fi de l'existència, llavors faràs tot el que puguis per evitar-la i naturalment fugiràs de la possibilitat de la plaga. **Però si creus que la mort no és el final, que el millor encara ha de venir, i si tens una determinada esperança respecte a cap a on vas, llavors és molt més fàcil quedar-te i arriscar la teva vida per tenir cura dels altres. Els cristians no eren més valents: simplement eren coherents amb la seva fe. Tenien esperança.**

Triar l'alegria

Mai oblidaré la trucada de la meva amiga. Tres setmanes abans, a la seva filla li havien dit que s'havia curat completament del càncer contra el qual havia estat lluitant durant més d'un any. A més, el seu equip de rugbi acabava de guanyar el partit que jo també havia estat veient per televisió. No obstant això, no ho va celebrar, estava devastada. Amb llàgrimes als ulls em va explicar que a la seva filla li acabaven de notificar el seu últim diagnòstic: el càncer lluny de desaparèixer s'havia estès i, encara pitjor, es trobava en fase terminal. Només li quedaven uns mesos de vida. Finalment va superar totes les expectatives i va viure més d'un any, prou temps per a veure el naixement de la seva última neboda i atresorar alguns records meravellosos amb la família i els amics. Però, al llarg de tot el temps, el càncer va continuar expandint-se i el cap de setmana passat va morir.

He pensat molt en ella durant l'última setmana i en la seva família que queda patint aquesta pèrdua, especialment perquè estan aïllats en el seu dolor, i ni tan sols poden organitzar un funeral com cal. Però també he recordat les seves pròpies paraules de fa un any, quan es va assabentar per primera vegada de la propagació del càncer.

"Aquestes no són les notícies que vaig pensar que compartiria tres setmanes després de conèixer els resultats de les proves mèdiques que donaven la meva malaltia per superada, però desafortunadament aquesta és la realitat.

Ha estat un cap de setmana molt i molt dur per donar la notícia a la gent que més estimo al món, però tot i les males notícies, també m'he rigut i he ballat més del que ho he fet en mesos.

El meu pare, sàviament, em va dir moments després de rebre la notícia: «El sentit final no resideix en la nostra vida. El nostre temps aquí és tan sols una etapa en el camí a l'eternitat i tots estem de pas».

Estic segura que el cel serà infinitament millor, i m'emociona saber que podré contemplar Jesús cara a cara (2 Corintis 5:1)."

A la fi va concloure signant totes les seves publicacions a les xarxes socials amb l'etiqueta #choosejoy ('tria l'alegria'). La seva alegria no es basava en les seves circumstàncies actuals, sinó en l'esperança segura que el millor encara havia d'arribar.

El dia posterior a la seva mort, els seus pares van actualitzar les seves xarxes socials i en elles van dir: *"És amb gran tristesa, plena de l'esperança eterna, que Ceri es va reunir amb el seu Senyor ahir a la tarda.*

El seu pare li va llegir un devocional bíblic un parell de dies abans de morir. Es va referir al Salm 23:6: «I viuré a la casa del Senyor la resta dels meus dies», és a dir: caminarem, menjarem, conversarem, abraçarem, cantarem i ballarem, tot amb molt de goig i satisfacció, i un poder que ara no podem imaginar. Ella va somriure i va dir: 'Sona a música celestial'. Ceri va viure i va morir amb la certesa que el seu futur estava en Jesús, sense malaltia ni dolor en el seu cos".

Jesús ofereix esperança. És l'esperança que passi el que passi, Déu està amb nosaltres. És l'esperança que Ell ens pot canviar, perquè puguem convertir-nos en generadors d'esperança i ajudar els altres. És l'esperança que la mateixa mort no és un carreró sense sortida, i que el millor encara ha d'arribar.

Què opinem?

Hem estat reflexionant sobre el món, la naturalesa humana, el fonament de les nostres vides, la realitat de la mort i la nostra necessitat d'esperança, i em pregunto: Què en penses? Com podríem respondre a aquestes afirmacions?

Creiem que no?

Una resposta que alguns donen és rebutjar aquestes afirmacions i idees com si no fossin res més que una il·lusió. Una bona idea en què alguns poden trobar consol, però que no està basada en la realitat. Per descomptat que som lliures de respondre d'aquesta manera, però si ens sentim temptats a fer-ho, permeteu-me que formuli tres preguntes.

Si pretenem rebutjar el cristianisme en la seva concepció del nostre món, del valor humà i de la naturalesa humana, com podem llavors interpretar aquestes coses? Com expliquem la bellesa i la decadència d'aquest món? Com justifiquem el sentit inherent del valor humà que tenim, si no som res més que el producte de la llei del més fort? I com expliquem la nostra paradoxal naturalesa com a éssers humans, tant el que és bo com el que és dolent? Com podem entendre aquestes coses?

En segon lloc, on trobarem l'esperança que tots necessitem enmig d'un món incert?

Finalment, alguna vegada has investigat les afirmacions històriques que el cristianisme sosté per a tu? Si no és així, per què no començar amb una de les quatre biografies de Jesús? No es tracta únicament de textos religiosos: són fonts d'informació que daten del segle I i que contenen evidències de testimonis oculars que tots podem explorar.

Més inquietuds?

Potser et sents intrigat per aquestes afirmacions i t'agradaria investigar més? Potser aquesta és la primera vegada que fas front a aquestes idees i voldries aprofundir-hi i formular preguntes. Per què no llegir també una de les biografies de Jesús, i trucar també a la persona que t'ha donat aquest llibre per parlar-ne i fer-li les teves preguntes?

Ho creiem així?

Pot ser que tinguis la sensació que el què has llegit sembla tenir sentit. Per descomptat, és possible que encara et quedin preguntes –i la fe cristiana acull els dubtes sincers–, però penses que això podria ser veritat. És a dir: t'agradaria conèixer la realitat de l'esperança que Jesús pot donar. Com podries saber-ho per tu mateix?

La fe cristiana no és tant una religió que s'ha de practicar, com una relació que s'ha de gaudir. A través d'allò que Jesús ha fet per nosaltres podem arribar a conèixer Déu, rebent el seu perdó, la seva presència, el goig i l'esperança en la nostra vida. Però, com passa en qualsevol relació, necessita un punt de partida. Llavors, per què no ara? Podries parlar amb Déu dient alguna cosa com això:

Estimat Déu, gràcies perquè pots ajudar-me a donar sentit al món en què visc. Gràcies perquè soc realment valuós per a tu. Gràcies per oferir-me una esperança veritable. Sento haver-te ignorat sovint i haver viscut d'una manera que m'ha fet mal a mi mateix, als altres i a tu. Si us plau, perdona'm, entra en la meua vida i comença a canviar-me cap a millor. Ajuda'm a conèixer-te i saber que ara mateix estàs amb mi, i dona'm l'esperança que només tu pots donar. Amén.

Michael Ots viu a Bournemouth, Anglaterra. Després d'estudiar teologia a Edimburg, va col·laborar com a conferenciant en una església en el centre d'Anglaterra. La seva activitat principal és donar conferències en universitats del Regne Unit i de tota Europa sobre el tema que més l'apassiona: la rellevància de la fe cristiana, a més de dialogar amb els estudiants sobre qui és Déu. És autor de diversos llibres, com *Quin tipus de Déu?* i *Quin tipus d'esperança?*

Traducció al català de l'Anna Pulpón.

Imatges de Engin Akyurt en Unsplash.